

Конспект лекції 1.4 Лідер, що молиться (Частина 1)

Минулого тижня ми з вами говорили про лідера, як про християнина. Ми обговорювали цю тему, бо вирішили, що буде краще, якщо всі наші пастори справді будуть християнами. Другий фактор у моєму списку з восьми найважливіших є молитовне життя лідера. Справжній лідер має бути молитовником. Сучасна церква дуже потребує лідерів, які ставлять молитву у пріоритет свого служіння та свого особистого життя.

Якби я мав вибрати щось одне з того, що я хотів би для вас, моїх учнів, то я вибрав би молитву. Наприклад, якби я мав вибирати, що я хочу – щоб ви молилися чи щоб ви служили, то я вибрав би молитву. Так, я краще вибрав би, щоб ви молилися, молилися і постійно молилися, і можливо більше нічого не робили, ніж працювали, працювали, служили, служили невтомно, але при цьому не молилися б взагалі. Поставте себе на місце звичайного члена церкви. Я пам'ятаю, коли я був молодшим, то хотів би, щоб мій пастор був чудовим проповідником з гарним почуттям гумору. Так, щоб якщо я запрошу когось із моїх друзів, вони могли б прийти та всі – і вони, і я були б задоволені. Але зараз я думаю інакше. Чим старшим я стаю, тим більше я хочу знати, що мій пастор щотижня проводить час у спілкуванні з Богом, молячись на колінах за мене. А ви самі хотіли б мати такого пастора, про якого ви знаєте, що він дуже близький до Бога, і він постійно, буквально, на колінах молиться за вас, про ваших дітей? І ми розуміємо, що з точки зору Біблії, дійсно, молитва є джерелом сили та благословінь, які так необхідні для нашого життя і всього нашого служіння. І тому я скажу, що, напевно, краще, щоб ви постійно молилися, аніж, працюючи невтомно, не молилися взагалі або молилися дуже мало.

Минулого тижня я був на зібранні в корейській церкві. Це було тут у Сполучених Штатах. Ця церква відома тим, що посилає багато місіонерів до різних країн, вона допомагає різним пасторам. Але чи знаєте про кого найбільше говорили люди в цій церкві? Не про якогось великого пастора чи великого місіонера. Я чув, як говорили про стареньку жінку дуже маленького зросту. Її звали Чіпсані. Я так і чув Чіпсані. Вона в цій церкві від початку. Щойно нинішній пастор почав своє служіння, вона підійшла до нього і сказала, що має покликання молитися за нього і його служіння, і вона постійно проводить час у молитві. Ця жінка навіть вирішила не виходити заміж, тому що їй хочеться проводити більше часу у спілкуванні з Богом. І протягом 37 років вона продовжує молитися як за служіння церкви, так і за пастора. І не лише члени цієї церкви, а віруючі з інших церков просять цю жінку молитися за них. Коли ми вечеряли з пастором цієї церкви, він помітив: “Знаєте, я думаю, що ця жінка частіше постує, ніж їсть. Десь до 4 днів на тиждень вона перебуває у постійному спілкуванні з Богом, у молитві та пості”. Пастор свідчить про те, що її молитви не проходять даремно. Вони впливають на його проповіді, його служіння, служіння всієї церкви та тих місіонерів, яких ця церква посилає. Мені доводилося бувати в багатьох церквах, але в жодній з них я не бачив такого молитовника – людини, яка могла б так впливати на життя і служіння церкви через молитву.

Біблійний приклад, який я можу згадати, що говорить про подібну жінку, записаний у книзі Євангеліє від Луки розділ другий. Ви пам'ятаєте? Анна, яка служила Богу постом та молитвою день і ніч. Я радію про людей, подібних до цієї жінки, і десь у глибині душі теж хотів би бути подібним молитовником. Була б у нас можливість – я запросив би її сюди до цієї зали, щоб вона молилася за нас із вами, про наше служіння. Знаєте, настільки сумно розуміти, що є зовсім небагато людей з ось такою посвятою Богові,

настільки близьких до Нього. Впевнений, що всі ми хотіли б бути такою людиною, мати таку репутацію. І повторюся: як потрібні такі молитовники нам керівникам, потрібні всій церкві. Як хочеться і як важливо, щоб така людина, яка знає Бога близько, молилася б за нас. Так, я хочу, щоб ми всі були такими людьми. Отже, якщо вибирати, то я бажав би бути відомим ні як великий оратор. Для мене це надто мало, надто дрібно. Я хотів би бути відомим з іншого боку, щоб казали: “О, ця людина дійсно знає свого Господа, вона від щирого серця слідує за Ним, вона постійно проводить час у молитві, і Бог відповідає на неї.”

Сьогодні вранці я про вас молився. Про вас пастори, про вас християнські лідери, про тих, хто вже служить або збирається розпочати. Я хочу, щоб ви знали про це, що я переживаю про вас, дбаю про вас, і тому, стоячи перед Господом на колінах, молюся за кожного із вас поіменно. Я молюся не так, щоб просити у Господа:” О Господи, допоможи йому чи їй зробити це, або ось це”. Найбільше я молюся за ваші близькі, глибокі взаємини з Господом. Я хочу, щоб усі наші церкви були відомі таким чином. Не стільки відомі тим, що їхні пастори є хорошими проповідниками, тим, що мають якихось геніїв, чудових лідерів, але я хочу чути:” Мій пастор дійсно знає і любить Господа, він зі своєю дружиною постійно моляться за мене, вони просять Бога допомогти мені духовно зростати. І ви знаєте, Бог відповідає на їхні молитви.” І я хотів би чути подібні думки й про всіх інших членів церкви. Тому молитовне життя лідера знаходиться на найвищих місцях мого списку.

Так, як ми говорили з вами, на першому місці має бути той факт, що лідер — це справжній християнин, спасений кров'ю Христа, який вирішив піти за Ісусом. Друге в наших пріоритетах — це те, що ми маємо стати чоловіками та жінками молитви. Як же приємно, як радісно перебувати в колі таких людей, які відомі тим, що вони люблять Ісуса Христа тим, що постійно мають спілкування з Ним у молитві. Як добре перебувати в подібній групі, коли ми молимося одне за одного, у молитві підтримуючи життя та служіння одне одного. Молитовне життя не має виглядати так, ніби ми чи хтось інший змушував нас помолитися. Ні, наше бажання молитися виходить з того, що ми любимо Господа і ми бажаємо спілкуватися з Ним, ми хочемо говорити з Ним.

Я не знаю, в якій церкві ви вирости, але, коли я був дещо молодшим, то був у такій церкві, де молитва була в списку необхідних рутинних справ. І часто молитва ґрунтувалася на почутті провини: «Ой, я сьогодні забув помолитися або я провів цілих два дні без молитви». Насправді молитва має виходити з любові. Хіба це не найбільша заповідь? Пам'ятайте слова Христа: “Люби Господа Бога твого всім серцем, усією душею, усім розумінням, усією міцністю твоєю”. І я розумію, що цього хочу. Хочу молитися, хочу спілкуватися з Господом. Коли я недостатньо часу проводжу разом із Ним – я сумую за Ним. А якщо такого відношення не буде у нас самих, то що ж буде у наших учнів, у нашій церкві? Так, вони будуть робити щось із почуття провини, вони думатимуть, що їх змусили, але ми хочемо не цього, ми хочемо, щоб усі наші учні та члени церкви по-справжньому любили Бога, і все робили з бажанням та з любові. Так само як ми з вами говорили минулого тижня, діти наші будуть такими, як ми, наші учні-діти в духовному розумінні будуть такими, як ми. Вони повторюють за нами, і тому ми бажаємо бути людьми молитви: не просто говорити, що ми це робимо, не просто через почуття обов'язку, а від того, що ми любимо Христа. І ви знаєте, це прекрасне почуття, почуття умиротворення, коли ви перебуваєте поблизу Бога, коли ви спілкуєтеся з Ним через молитву, тоді світ Божий наповнює нас, і ми хочемо бути такими людьми, і хочемо, щоб наші учні були такими ж.

Звернімо увагу на відомий уривок з книги Об*явлення, розділ другий, Тут написано багато доброго про Ефеську церкву в другому вірші: «2 Я знаю діла твої, і працю твою, і твою терпеливість, і що не можеш терпіти лихих, і випробував тих, хто себе називає апостолами, але ними не є, і знайшов, що фальшиві вони. 3 І ти маєш терпіння, і працював для Ймення Мого, але не знемігся.

4 Але маю на тебе, що ти покинув свою першу любов.

5 Отож, пам'ятай, звідки ти впав, і покайся, і вчинки давніші роби. Коли ж ні, то до тебе прийду незабаром, і зрушу твого свічника з його місця, якщо не покаєшся». Мені здається, тут говориться про особливе становище церкви вони втратили першу любов. І ось що говорить Христос: "якщо ти не виправиш це становище, то я скоро прийду до тебе і зрушу свічник твій з місця його, якщо не покаєшся". Відповідно до першого розділу, свічник - це Церква. Христос каже: "я приберу цю церкву". Але ж це - прекрасна церква! Принаймні якщо подивитися на другий вірш. У цій церкві є справи, є праця та терпіння. "Ти працював і не знемагав" - написано, що вони старанно трудяться. Уявіть собі таку церкву, де всі старанно трудяться, вони приходять на зібрання не споживати, а віддавати. Другий вірш: "Ти не можеш терпіти лихих"-дивіться, церква не любить гріх, не допускає його. І, якщо гріх трапляється в присутності церкви, то гріх викривають - це говорить про святість. Далі сказано: "випробував тих, які називають себе апостолами, а вони не такі, і знайшов, що вони фальшиві;" Церква добре наставлена у доктринах, знає правильне віровчення. І, якби хтось став посеред церкви та почав навчати єресям, церква, напевно, стала б на захист християнського вчення. Вони сказали б: «Це не так, ми знаємо Слово Боже, воно вчить зовсім іншому. Ти - лжеапостол, лжевчитель». Далі йдеться: "ти маєш терпіння" - церкві багато довелося перенести, можливо, навіть йдеться про гоніння за віру в Христа. І, дивіться, церква зовсім не збирається здаватись. Вони терплять, вони все переносять заради Христа. Подивіться, які чудові характеристики: вони працюють, не покладаючи рук, вони не дозволяють гріху проникнути до церкви, вони добре знають правильне вчення, і готові дати відсіч лжевчителям, і вони тверді у своїй вірі. І, попри те, що їм доводиться переносити, Бог каже, що справжньої любові немає у них, а оскільки її немає, то Він каже: «зрушу свічника твого з його місця».

Ми розуміємо, що найголовніше знаходиться у найбільшій заповіді. Христос бажає, щоб ми були тими людьми, які по-справжньому люблять Його. І я можу зробити таку ж помилку, і ви також можете потрапити в такі самі обставини. Я розумію, що ви тут, тому що ви є працівниками, робітниками. І багато хто в наших церквах розуміє, що не може просто сидіти, склавши руки, і я не хотів би втратити таке ставлення. Але одне зі слабких місць, які маємо ми - ті, які орієнтовані на виконанні завдання, нас, які прагнуть зробити трохи більше, і досягти високих цілей у житті та служінні, полягає в тому, що ми можемо упустити бік взаємин з людьми, і навіть із самим Богом, і втратити те, що Ісус Христос назвав першою любов'ю. Я не хочу такого, і я прошу вас, якщо ви бачите це в мені, скажіть мені про це. Дуже важливо зберегти любов та взаємини, а я справді можу бути спійманим бажанням досягти, здійснити, виконати багато чого. А потім, десь на бігу, раптом з жахом усвідомити, що я втратив найважливіше – взаємини з Господом. Я не хочу витратити своє життя, щоб наприкінці мого життя було складено величезний список досягнень, за всієї важливості — це замало. Найбільше я хочу розвивати свої глибокі стосунки з Господом. І особливо тому, що Він бажає цього. Часто ми можемо дивитися на Бога, як на механічні відносини. Я маю на увазі, що людям здається, ніби Бог нічого не відчуває, а просто вимагає якоїсь релігійності,

обрядів тощо. Насправді це не так. Кожен із нас має почуття, бажання. А звідки вони у нас з'являються? Писання каже, що в нас їх заклав Бог, наш Творець, а ми образ та подоба Його. І сам Бог говорить у Писанні про Свої почуття: "до ревнощів любить дух, що живе в нас". Кожен з нас, хто є батьком, добре зрозуміє це. Коли моїй доньці Клер було чотири роки, я помітив, як вона прив'язалася до мене. Так приємно, коли вона підбігала та обіймала мене, мало не виникало певного змагання між доньками та дружиною. Так, зараз мої діти мають до кого підбігти, кого обійняти, з ким поспілкуватися. Так, у них є родичі, брати та сестри. Зараз із нами живуть інші люди, але так приємно, коли обирають мене, як батька. Отже, іноді помітно, дівчинка хоче обійняти чи маму, чи тата. Але, звісно, мене обирають. Але ви розумієте, що коли дочка підбігає та обіймає мене-ці почуття просто неможливо описати. У той момент я відчуваю одне з найсильніших почуттів - любов. Це прекрасний стан душі та духу. І ніхто їх не змушує це робити. Вони просто бажають таких близьких стосунків кохання. Бажають, щоб тато обійняв їх. І ми батьки це розуміємо. Це серце батька так відчуває і має такі думки. Читаючи цей уривок, я згадав, як купив кошенья для своєї доньки. Я не люблю котів, дуже не люблю. У мене практично алергія на них. Але вона так сильно хотіла цього кошенья, що я вирішив пожертвувати собою заради неї. Ось настав момент, коли я привіз їй це кошенья. "Подивися, що я тобі привіз!" І уявіть цю п'ятирічну дівчинку: вона була просто у нестямі від радості! Для мене, мабуть, найпрекраснішою частиною дня був момент, коли я приїжджав додому. Донька помічала, що під'їжджає моя машина, вона відчиняла двері гаража і вибігала мені назустріч. Вона підбігала до моєї машини, стрибала мені на коліна, цілувала мене в щоку, і моє серце просто переповнювалося від радості. Ну, ось після того, як я купив їй кошенья, я під'їжджаю додому, і чекаю, я сам уже відчиняю двері гаража, ніхто не вибігає мені назустріч, я заходжу в будинок, і говорю: "Привіт, тато прийшов додому",- нічого не відбувається. Я заходжу до неї в кімнату, вона не дуже звертає на мене увагу, продовжує грати з кошеньям. Я їй раніше не любив котів, але зараз у мене з'явилося почуття, що нам точно треба позбавлятися цього кота. Я не зможу вам передати ревності, що виникли у мене в серці. «Я подарував тобі цього кота із любові до тебе, і зараз цей кіт замінює мене? І ти настільки прив'язалась до цього кота, що віддаєш йому всю свою увагу замість мене?»

Дивіться, що служіння може стати подібним заміником. Ми можемо сказати: "Звичайно, ми бажаємо служити Господу, ми робимо це з любові до Нього." І знову, і знову ми розуміємо, що все має виходити з наших взаємин і любові до Господа. Наприклад, як я сьогодні можу сказати: «Господь, Ти дуже дорогий мені, і я люблю Тебе, і саме тому я хочу виконати волю Твою. Я розумію, що Ти бажаєш, щоб я пішов і розповів усім людям про Твою любов. І я хочу, щоб усі люди знали Тебе і любили Тебе так, як я. І я це роблю. Я йду і говорю, і працюю» - , але на першому місці – Господь і взаємини з Ним. І, щодо молитви: ми не повинні розглядати її, як якийсь список прохань, справ чи чогось іншого. Молитва — це також вираз наших стосунків з Господом, нашої любові до Нього, нашого захоплення Ним, це наше спілкування з Ним. І ось чому мені так сподобався приклад цієї старенької жінки-корейки. Цікаво, чи є у неї учні, чи є ті, які наслідують її приклад? Я хотів би, щоб були, і щоб їх було більше. Так, я їй сам бажаю бути таким, як вона, мати таку любов, таке посвячення на спілкування з Богом. І Господь неодмінно використовуватиме таких людей для свого служіння. І я, і ви бажаємо бути такими людьми, і Господь бажає таких близьких та глибоких взаємин із нами. І це все доступно і вам, і мені.